

Εκεί που τα ξεχάσαμε

«Μανώλη...!»

του Γιώργου Νεοφύτου,
στο Θέατρο Χώρα

Της Νόνας Μολέσκη

Στην πρεμιέρα της νέας παραγωγής του έργου του, ο Γιώργος Νεοφύτου, δεχόμενος τα συγχαρητήρια των θεατών, είπε ότι ως καλλιτέχνης αισθάνεται ευτυχής, επειδή το κείμενό του παραμένει ζωντανό, αλλά ως άνθρωπος είναι δυστυχής. Το «επειδή» εδώ είναι πολύ μεγάλο, περιεκτικό...

Στον γραμμένο 30 τόσα χρόνια πριν «Μανώλη...!» η ηρωίδα είναι μια μάνα που τον Ιούλιο του 1974 τής σκότωσαν τον γιο μπροστά στα μάτια της, που γνωρίζει τους φονιάδες, που βρέθηκε αυτή κοινωνικά εξοστρακισμένη, ενώ οι φονιάδες είναι ενταγμένα κοινωνικά στελέχη και δεν κλήθηκαν ποτέ να λογοδοτήσουν. Το μόνο που άλλαξε είναι ότι οι μανάδες, που ζούσαν ακόμα τη δεκαετία του '80 και ποθούσαν την απόδοση δικαιοσύνης, δεν ζουν πια, όλα τα άλλα είναι... εκεί που τα αφήσαμε, εκεί που τα ξεχάσαμε.

Είναι Κυριακή και βλέπω στην τηλεόραση πλήθος κόσμου στο μνημόσυνο του Γρίβα. Όλα είναι ανοιχτά, τραύματα, θέματα, ανοιχτά και άλυτα. Γενικά πολλοί, πιστεύω, έχουμε φτάσει σ' ένα βιωματικό συμπέρασμα πως ό,τι αρχίζει στην Κύπρο δεν τελειώνει. Μήπως τέλειωσε η εισβολή; Η οικονομική κρίση; Εξιχνιάστηκε πλήρως, ως τον πάτο, κανένας διαφωτιστικός φόνος; Μήπως δόθηκε ολοκληρωμένη επιστημονική ανάλυση των πιο κρίσιμων ιστορικών στιγμών; Μήπως είδαμε φως σε οποιοδήποτε τούνελ; Ζούμε σ' έναν κόσμο των ανοιχτών υποθέσεων, οι συνέπειες των γεγονότων συνεχίζονται και περιπλέκονται.

Στη μικρή σκηνή του θεάτρου Χώρα η μικρόσωμη και γενναία Μήδεια Χάννα σηκώνει το βάρος του κειμένου. Με τον συγγραφέα στον ρόλο του συμβούλου της

παραγωγής και με τον Στέφανο Αθηναίτη εικαστικό, η ηθοποιός αυτοσκηνοθετείται και χρησιμοποιεί την επαγγελματική και την ανθρώπινη πείρα και ωριμότητα, για να γεμίσει το περίγραμμα του ρόλου. Υποστηρίζει τη δοσμένη στο κείμενο φόρμα απευθυνόμενη σε απόντα παραλήπτη του λόγου της. Ανεβάζει τη συναισθηματική ένταση σε σωστά σημεία. Και το κείμενο, για άλλη μια φορά, όπως χρόνια πριν με τη Δέσποινα Μπεμπεδέλη και πιο πρό-

σφατα με την Ιωάννα Σιαφκάλη, αποκαλύπτει τις δυο του υποστάσεις, της συγκεκριμένης, ονομασμένης και επικαιροποιημένης ιστορικότητας και της διαχρονικής οικουμενικότητας, με τη Μαρία-Μάνα που της σκότωσαν το παιδί.

Για την ηθοποιό η παράσταση αποτελεί τολμηρή πράξη όπου το αποτέλεσμα δικαίωσε το ρίσκο. Ο συγγραφέας τα είπε όλα ο ίδιος, ευτυχής ως καλλιτέχνης, αλλά δυστυχής... βλέπε πιο πάνω...